ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନ୍

ବନାମ

ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 28,1984

[ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଇ. ଭି. ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼, ଡି. ପି. ମଦନ ଏବଂ ରଙ୍ଗନାଥ ମିଶ୍ର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ]

ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ - ନିୟମ 299 (1) (b) - ବ୍ୟାଖ୍ୟା - ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଉଥିବା ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ହେଉଛି 1000 ଟଙ୍କା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ନୁହେଁ । ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ର ସଂଶୋଧନ କରୁଥିବା ଫେବୃଆରୀ 3,1971 ରେ ସରକାରୀ ଅଧିସୂଚନା ବୈଧ ନୁହେଁ ।

ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 - ଧାରା 115 ର ଉପ-ଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ - ଯେତେବେଳେ ଲାଗୁ ହୁଏ - ପେନସନ ହେଉଛି ଏକ ସେବା ସର୍ତ୍ତ ଏବଂ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଅସୁବିଧାଜନକ ପେନସନରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଧାରା 115 ଉପ-ଧାରା (7) ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀର ଆବଶ୍ୟକତା ପାଳନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶବ୍ଦ ଏବଂ ବାକ୍ୟାଂଶ-'ପେନସନ "- ପେନସନ ହେଉଛି ସେବାର ଏକ ସର୍ତ୍ତ ।

1977 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2627 ଏବଂ 2628 ରେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ଯଥାକ୍ରମେ 1945 ଏବଂ 1942 ରେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ଉଚ୍ଚତର ସରକାରୀ ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା ଯାହା ନିଜାମଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନରେ ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ନିୟମାବଳୀର ନିୟମାବଳୀ 6 ରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଜଣେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପେନସନ ଦାବି ସେହି ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଅଧିକାରୀ ଅବସର ନେଇଥିଲେ, ନିୟମାବଳୀ 313 (b) ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଯେ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା (ଓ. ଏସ୍.) ମାସକୁ 1000 ଟଙ୍କା ହେବ । ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ନିଜସ୍ୱ ମୁଦ୍ରା ଥିଲା ଯାହା "ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା" ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା, ଯାହା ସଂକ୍ଷେପରେ "ଓ.ଏସ୍." କୁହାଯାଏ ଏବଂ

ନିୟମ 313 ର ଧାରା (b) ରେ ଥିବା "ଓ.ଏସ୍." "ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା" ବାକ୍ୟାଂଶର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଓ.ଏସ୍. "ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା" । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରା "ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରା" ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ଏବଂ ସଂକ୍ଷେପରେ "ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରା" ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ । 6 I.G. ଟଙ୍କାର ମାନକ ବିନିମୟ ହାର 7 O.S. ଟଙ୍କା ଥିଲା ।

ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ର ଧାରା (22) ଅନୁଯାୟୀ (ସଂଖ୍ୟା III/1308 F.), ଯାହା ସେତେବେଳେ ଥିଲା, "ଟଙ୍କା" ର ଅର୍ଥ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଏକ ଟଙ୍କା ।

1950 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 26 ତାରିଖରେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଭାରତର ଏକ ଅଂଶବିଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରାର ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1953 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରା ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ (ପରିଣାମ ଏବଂ ବିବିଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା) ଅଧିନିୟମ, 1953 (ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 1/1953) ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା । ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆଇନ, ନିୟମାବଳୀ ଆଦିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଯାହା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା, ତାହା ଏପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ଯେ ଯଦି ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ କୌଣସି ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ସମାନ ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା । ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2ର ଧାରା (22) କୁ ଏକ ନୂତନ ଧାରା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 'ଟଙ୍କା' ଅର୍ଥ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଏକ ଟଙ୍କା ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଟଙ୍କାର ଭଗ୍ନାଂଶ ମୂଲ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯିବ ।

1954 ମସିହାରେ, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ରାଜପ୍ରମୁଖ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ଜାରି କରିଥିଲେ । ଏହି ନିୟମର ନିୟମ 4 ରେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପେନସନ ଦାବି କରିବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅବସର ନେବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେବ । ନିୟମ 299ରେ ପେନସନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ନିୟମ 299 ର ଧାରା (b) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମାସକୁ 1000 ଟଙ୍କା ହେବ । ନିୟମ 299 କୁ ପରେ ଉପନିୟମ (1) ଭାବରେ ପୁନଃନାମକରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ଉପନିୟମ (2) ଯୋଡାଯାଇଥିଲା ଯାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ । ଫେବୃଆରୀ 3,1971 ରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା,

ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶର ରାଜ୍ୟପାଳ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ(b) କୁ ସଂଶୋଧନ କରିଥିଲେ ଏବଂ 1000 ଟଙ୍କା ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ 857.15 ଟଙ୍କା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରିଥିଲେ ।

ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ପାରିତ ହେବା ପରେ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଇ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସେବା ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ଦୁଇ ଅପିଲକାରୀ ଯଥାକ୍ରମେ ଏପ୍ରିଲ 1972 ଏବଂ ଏପ୍ରିଲ 1973 ରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ । ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପେନସନ ମାସିକ 683.11 ଟଙ୍କା ଏବଂ 857.15 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ 3 ଫେବୃଆରୀ, 1971 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର କୁଲେ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପରିମାଣ 857.15 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଦୁଇଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଯାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ବିଚାରପତି ଉଭୟ ରିଟ୍ ପିଟିସନ୍କୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଏକ ପରମ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରି ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ଥିଲା ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ଏବଂ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ । ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନରେ ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାର ପୀଠ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସଂଶୋଧନ ବୈଧ କାରଣ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ସଚିବଙ୍କୁ ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଚିଠି ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରକୃତିର ଥିଲା, ଯାହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଆକ୍ଷେପିତ ସଂଶୋଧନ ଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ।

ଅପିଲକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ତାରିଖର ଚିଠି, ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ସଂଶୋଧନ ଅବୈଧ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଥିଲା ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ 1971 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 3 ତାରିଖର ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକୃତରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ କେବଳ ଥିଲା 857.15 ଟଙ୍କା ଯେମିତିକି ଏହାର ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ 1000 ଟଙ୍କା ନଥିଲା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ 1000 ଟଙ୍କା କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବତନ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରାରେ, ଯଥା, ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା, ଏବଂ "ଓ. ଏସ୍". ଅକ୍ଷର ଯାହା ସଂକ୍ଷେପରେ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରେ, ଏକ ଅଜାଣତରେ ମୁଦ୍ରଣ ତ୍ରୁଟି ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ 1. ଅପିଲକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପ-ନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରତି ମାସରେ 1000 ଟଙ୍କା, ସେହି ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ।

2.1 ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ "ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା" ପୂର୍ବରୁ "O.S" ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ବାଦ ଦେବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅଜାଣତରେ ମୁଦ୍ରଣ ତ୍ରୁଟିର ଫଳାଫଳ ଥିଲା କି ଉଚ୍ଚତର ସେବାରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଷୟରୁ ଜାଣିଶୁଣି ବାଦ କରାଯାଇଥିଲା କି ? ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଭାରତର ଏକ ଅଂଶ ହେବା ପରେ ଏବଂ ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଣୟନ ହେବା ପରେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ର ଖଣ୍ଡ (22) ସେହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ଖଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ପରେ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାରେ

କୌଣସି ଦେୟ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା ନିୟମ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ l ତେଣୁ ନିୟମ 299ର ଖଣ୍ଡ (ଖ) ରେ ଥିବା "ଟଙ୍କା" ଶବ୍ଦଟି କେବଳ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ଟଙ୍କାକୁ ବୁଝାଏ, ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ଟଙ୍କାକୁ ନୁହେଁ l ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ଏହି ନିୟମାବଳୀ କେବଳ ନିୟମାବଳୀର ପୁନଃପ୍ରକାଶନ ନୁହେଁ l ନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିୟମାବଳୀର ବ୍ୟବସ୍ଥାଠାରୁ ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭିନ୍ନ l ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାର ନିୟମରେ କୌଣସି ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ କିମ୍ବା ନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିମାଣ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ପରିମାଣର ସଠିକ୍ ସମତୁଲ୍ୟ ନୁହେଁ l ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ନିୟମାବଳୀ 308 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପେନସନ ସାଧାରଣତଃ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁଦ୍ରାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା ଯଦିଓ ଏହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ, ଏବଂ ବିଶେଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇପାରିବ, ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ଯେ ସର୍ବାଧିକ ଓ. ଏସ୍. ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିମାସ 1000 କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇ ନଥିଲା l ନିୟମାବଳୀ 308ର ଟିପ୍ପଣୀରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଭାରତକୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ପେନସନକୁ ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ ଭାରତୀୟ ସରକାରୀ ମୁଦ୍ରାର ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁଦ୍ରାରୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରାଯାଇପାରିବ l ନିୟମରେ, ନିୟମାବଳୀ 308 ସହିତ ମେଳ ଖାଉଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ l ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଥାଏ (ଯଦି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ କିଛି ହୋଇପାରେ), ତେବେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ପ୍ରକରଣ ପୁସ୍ତିକାର ଅଷ୍ଟମ ସଂସ୍କରଣର ଭୂମିକା ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଏହାର ସହଜ ସମାଧାନ କରାଯାଇଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା l ଉକ୍ତ ମୁଖବନ୍ଧର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 3 ରେ, ସରକାରଙ୍କ ସଚିବ, ଅର୍ଥ ବିଭାଗ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି : "ନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ଏବଂ ଆନ୍ନାର ପରିମାଣ ସବୁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ରହିଛି l "ତେଣୁ ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା 1000 ଟଙ୍କା ଭାରତ ସରକାରୀ ମୁଦ୍ରାରେ 1000 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଏବଂ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାରେ ନୁହେଁ ବୋଲି କୌଣସି ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ସୁଯୋଗ ରହିପାରିବ ନାହିଁ l"

2.2 ଅଧିକନ୍ତୁ, ନିୟମ 299 (1) ର ଧାରା (b) ରେ 1000 ଟଙ୍କା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି କି O.S. ମୁଦ୍ରାରେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ଶେଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି

ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନଃ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ନାହିଁ କାରଣ ଦୌଲତ ରାୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବନାମ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3318/1969 ରେ, ଯେଉଁଥିରେ ଆନ୍ଧ୍ର ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ବିଚାରପତି ନିୟମ 299 (1) ର ଧାରା (b) ରେ 1000 ଟଙ୍କା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନଥିଲା ବୋଲି କହିଥିଲେ । ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ବନାମ ଦୌଲତ ରାୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାମଲାରେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା, 1970 ର ଅଧିକାର ପତ୍ର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 568,24.9.1970 ରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ ।

3. ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ହେଉଛି ନିୟମ 299ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) କୁ ସଂଶୋଧନ କରି, 1971 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 3 ତାରିଖରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସରକାରୀ ଅଧିସୂଚନାର ବୈଧତା । ପେନସନ ହେଉଛି ସେବାର ଏକ ସର୍ତ୍ତ, ଯାହା ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ବନାମ ଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ସିଂହ ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ପୂର୍ବରୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରିସାରିଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115ର ଉପ-ଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ଅନୁଯାୟୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନାହିଁ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଠାରୁ ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973 ତାରିଖର ଚିଠି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ସମାନ । 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ତାରିଖର ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଏହା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଏ ତେବେ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ଏପ୍ରିଲ 12,1973ରେ ଭାରତ ସରକାର ଦେଇଥିବା ଉତ୍ତରରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ କୌଣସି ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଅନୁମୋଦନ ନଦେବା ସହିତ ତୁଳନା କରିବା ଆମ ପାଇଁ ଏକ ବିରୋଧାଭାଷ ବୋଲି ମନେହୁଏ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିବା ଯେ ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973 ରେ ଲିଖିତ ଏକ ଚିଠି ଏକ ସଂଶୋଧନକୁ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇଥିଲା

ଯାହା ଦୁଇ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଫେବୃଆରୀ 3,1971 ରେ କରାଯାଇଥିଲା । ମାର୍ଚ୍ଚ 13,1973 ତାରିଖରେ ଚିଠିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ଯେ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଉନାହିଁ, ତାହା ଭୁଲ ଥିଲା କାରଣ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା I.G. ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ ସର୍ବାଧିକ 1000 ଟଙ୍କା ପେନସନକୁ ସେହି ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଉଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ମାସିକ 857.15 ଟଙ୍କାକୁ, ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ତାରିଖରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଅକ୍ଟୋବର 1, 1954 ରୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବରେ । ଏପରି ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏପରି ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଏବଂ (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ଅବୈଧ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଥିଲା ।

ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ସିଂ, [1070] 3 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. ପୃଷ୍ଠା 306, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

4. ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ କୌଣସି ସାର ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଛାଡ଼ କରିଥିଲେ ଯେ ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ 1000 ଟଙ୍କା ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ଦାବି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ କେବେ ବି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିଆଯାଇନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ତଥ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଯେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ପେନସନ ପାଇବାର ଅଧିକାରରୁ କୌଣସି ଛାଡ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହି ବିବାଦ ପାଇଁ କୌଣସି ବାସ୍ତବ ଆଧାର ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକରିତା :1977 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2627 ଏବଂ 2628

1974 ର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ନମ୍ବର 835 ଏବଂ 920 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 2 ଫେବୃଆରୀ, 1976 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ୟୁ. ଆର. ଲଳିତ ଏବଂ ଜି. ନରସିଂହଲୁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ମଦନ - ଏହି ନ୍ୟାୟଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିବା ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପ-ନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ଉଚ୍ଚତର ସେବା ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପରିମାଣ ବିଷୟରେ ଆଇନର ଏକ ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି । ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଏପରି ପରିମାଣ ପ୍ରତି ମାସରେ 1,000 ଟଙ୍କା, ଯେତେବେଳେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ଉଭୟ ଅପିଲରେ ଉତ୍ତରଦାତା, ଏହା ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ।

ଏହି ଦୁଇଟି ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଟି ଠିକ୍ ତାହା ବିଚାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହି ବିବାଦକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟକୁ ପ୍ରଥମେ ସଂଯୋଗ କରିବା ସୁବିଧାଜନକ ହେବ ।

1950 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 26 ତାରିଖରେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଭାରତ ସରକାର ଅଧିନିୟମ, 1935ର ଧାରା 311 (1) ରେ ପରିଭାଷିତ ସେହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଏକ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଧାରା 311 (1) ରେ ପରିଭାଷିତ ସେହି ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଏହାର ଶାସକ ନିଜାମ ଥିଲେ । ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2627/1977 ରେ ଅପିଲକାରୀ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନ୍ 1945 ମସିହାରେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ସାର୍ବଜନୀନ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଭାଗର ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ 5 ଏପ୍ରିଲ 1972 ରେ ମୁଖ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରୀ, ବିଦ୍ୟୁତ୍ (ପରିଚାଳନା), ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପରିଷଦ ଭାବରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ । ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିବା ସମୟରେ ସେ ମାସକୁ 1,980 ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଥିଲେ । ଜୁନ୍ 22,1973 ମସିହାରେ ସରକାରୀ ଆଦେଶ, ଅର୍ଥାତ୍ ଜି.ଓ.ଏମ୍.ଏସ୍. ସଂଖ୍ୟା 664, ସାର୍ବଜନୀନ କାର୍ଯ୍ୟ (E) ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା, ମୃତ୍ୟୁ-ସହ-ଅବସରପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟିର ସମକକ୍ଷ ପେନସନ୍ କାଟିବା ପରେ ଏହି ଆପିଲକାରୀଙ୍କ ପେନସନ୍ ମାସିକ 801.96 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299(1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ଗ୍ରହଣୀୟ ପେନସନ୍ ପରିମାଣ ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଏକ ସରକାରୀ ଆଦେଶ, ଅର୍ଥାତ୍ G.O. MS ସଂଖ୍ୟା 769, ସାର୍ବଜନୀନ କାର୍ଯ୍ୟ (Pen. 1) ବିଭାଗ, ଜୁଲାଇ 2, 1973 ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦେୟ ପେନସନ ପରିମାଣ ପ୍ରତି ମାସରେ 683.11 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, ମୃତ୍ୟୁ-ସହ-ଅବସରପ୍ରାପ୍ତି ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ସମକକ୍ଷ ପେନସନ କାଟିବା ପରେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଫେବୃଆରୀ 3, 1971 ତାରିଖରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା, ନିୟମ 299 (1) ର

ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ (b) ସଂଶୋଧନ କରି, ଉକ୍ତ ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପରିମାଣ 877.15 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ ଥିଲା । ଏହାପରେ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନ୍ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 7113/1973ର ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ ଅନ୍ୟ ବିଷୟ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେତ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956ର ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 2628/1977 ରେ ଅପିଲକାରୀ ଏସ୍. ଗୋପାଳନ୍ 1942 ମସିହାରେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ପୂର୍ତ୍ତ ବିଭାଗର ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ 14 ଏପ୍ରିଲ 1973 ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ପ୍ରମୁଖ ଜଳସେଚନ ଏବଂ ସାଧାରଣ ପୂର୍ତ୍ତ ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରୀ ଭାବରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ ।**ଅବସର** ନେବା ସମୟରେ ସେ ମାସିକ 2,180 ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଥିଲେ । 8 ମେ 1973 ମସିହାରେ ସରକାରୀ ଆଦେଶ, ଅର୍ଥାତ୍ G.O. MS ସଂଖ୍ୟା 462, P.W., (L1) ବିଭାଗ ଦ୍ୱାରା, ନିୟମ 299 (1) ର ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧିତ ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କର ପେନସନ ମାସିକ 857.15 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ସେ ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 226 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 7114/1973 ଥିଲା, ଅପିଲକାରୀ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆଧାରରେ ।

ଏହି ଉଭୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ଏକତ୍ର ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ଶିକ୍ଷାନବିସ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ଯୁକ୍ତି ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଆସିଥିଲା ଏବଂ ସେ ଉଭୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପିଲରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି କରିଥିଲେ ଯେଉଁଥିରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ପେନସନ ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ତାରିଖରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସରକାରୀ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ନେବା ତାରିଖରୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲରେ ଦେୟ ପେନସନ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କାରଣ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ଉକ୍ତ ନିୟମ

299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ଗ୍ରହଣୀୟ ପେନସନ ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା, ମାସିକ 857.15 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ । ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ ରାୟ ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅପିଲ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 835/1974 ଏବଂ 920/1974 ର ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ବିନା, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାର ପୀଠ ଦ୍ୱାରା ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବ, କ୍ୟାବିନେଟ ସଚିବାଳୟ, କାର୍ମିକ ବିଭାଗ ଏବଂ ଏ. ଆର. ଙ୍କ ଠାରୁ ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973 ରେ ଏକ ଚିଠି ସଂଖ୍ୟା 5/8/73-SR (S) ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ସଚିବ, ଅର୍ଥ ବିଭାଗକୁ, ଏକ ସ୍ୱଭାବରେ ଥିଲା ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଆକ୍ଷେପିତ ସଂଶୋଧନକୁ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ । ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶର ସଠିକତା ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଛି ।

ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲର ଶୁଣାଣି ସମୟରେ, ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲର ପ୍ରତ୍ୟେକଟିରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ତାରିଖର ଉକ୍ତ ଚିଠି, ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନକୁ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ନୁହେଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଅବୈଧ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଥିଲା । ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପେନସନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ଧାରା 19ର ଧାରା (1) ର ଉପ-ଧାରା (f) ଏବଂ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31ର ଖଣ୍ଡ (1) ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହାକୁ କେବଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅଟକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ ଖାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ, ଶ୍ରୀ ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଆହୁରି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପେନସନ ପୂର୍ବରୁ ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତି ମାସରେ 801.96 ଟଙ୍କା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, କାରଣ ଉକ୍ତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାକୁ ଏକପାଖିଆ ଭାବରେ ପ୍ରତି ମାସରେ 683.11 ଟଙ୍କାକୁ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ

ନାହିଁ କାରଣ ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମାସିକ 857.15 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଯେପରି 2 ଜୁଲାଇ, 1973 ରେ ଉକ୍ତ ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା କରାଯିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା, ଉକ୍ତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାର ସୁଯୋଗ ପ୍ରଦାନ ନକରି ।

ଶ୍ରୀ ଲଳିତ, ଉତ୍ତରଦାତା-ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ହାଜର ହୋଇ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଚାରୋଟି ଯୁକ୍ତି ଉଠାଇଥିଲେ :

(1) 1971 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 3 ତାରିଖରେ ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା ନିୟମ 299 (1) ର ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ (b) ରେ କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ, ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରକୃତରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ କେବଳ 857.15 ଟଙ୍କା ଥିଲା କାରଣ ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ 1,000 ଟଙ୍କା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ 1,000 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ବରଂ ପୂର୍ବତନ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରାରେ ବି ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା, ଏବଂ ସଂକ୍ଷେପରେ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା "ଓ.ଏସ୍." ଅକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକ ଏକ ଅସାବଧାନତାବଶତଃ ମୁଦ୍ରଣ ତ୍ରୁଟି ଦ୍ୱାରା ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

(2) ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରା ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ (ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ବିବିଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା) ଅଧିନିୟମ, 1953 ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ 1,000 ଟଙ୍କାକୁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ଏହାର ସମତୁଲ୍ୟ ପରିମାଣ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ, ମାନକ ବିନିମୟ ହାର ଅନୁସାରେ, ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାରେ 1,000 ଟଙ୍କାର ସମତୁଲ୍ୟ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ 857.15 ଟଙ୍କା ଥିଲା ।

(3) 21 ଏପ୍ରିଲ, 1973ରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଅର୍ଥ ବିଭାଗର ସଚିବଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ଚିଠିରେ, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956ରେ ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଅର୍ଥ ଅନୁଯାୟୀ, ନିୟମ 299 (1) ର ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ (b) ରେ କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନର କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ରହିଥିଲା ।

(4) ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ବିନା କୌଣସି ପ୍ରତିବାଦରେ ଏହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ପାଇଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ନିୟମ 299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ଥିଲା ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଏବଂ ସେହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ଦାବି କରିବା କରିବାର ତାଙ୍କର ଅଧିକାରକୁ ଛାଡ଼ କରିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ

ପେନସନ ଥିଲା ମାସକୁ 1,000 ଏବଂ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଏହି ବିବାଦ ଉଠାଇବାକୁ ବାରଣ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଦେବକିନନ୍ଦନ ପ୍ରସାଦ ବନାମ ବିହାର ରାଜ୍ୟ[1]) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ ରାଜ୍ୟର ବିଚାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହା ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏବଂ ଏହିପରି ନିୟମ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବା ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ପେନସନ ଦାବି କରିବାକୁ ହକଦାର । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପେନସନ ମଞ୍ଜୁର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପାରିତ ଆଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ସେବା ଅବଧି ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ପରିମାଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାରିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପେନସନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ହେତୁ ନୁହେଁ ବରଂ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଦିଆଯାଏ । ସେହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପେନସନ ସରକାରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାରେ ଆଦେଶ କରାଯାଉଥିବା ଏକ ପୁରସ୍କାର ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହା ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଅଧିକାର ଏବଂ ଏହା ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 31ର ଖଣ୍ଡ (1) ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଅଟକାଇ ରଖିବା ପାଇଁ ରାଜ୍ୟର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନାହିଁ ଏବଂ ସେହିପରି ଏହି ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 19ର ଖଣ୍ଡ (1) ର ଉପ-ଧାରା (f) ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଧାରାର ଖଣ୍ଡ (5) ଦ୍ୱାରା ସଂରକ୍ଷିତ ନଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପେନସନ ପାଇବାର ଏହି ଅଧିକାରକୁ ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଛଡ଼ାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ, ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ଚାକିରିରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବା ଏବଂ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ଚାକିରିରେ ରହି ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ପେନସନ ପ୍ରଦାନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ବୈଧାନିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖିବା ଆମ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବାର ନିୟମ ନିବନ୍ଧନ ଓ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ

[1] [1971] Supp. S.C.R. 634

ଉପରେ ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ପରେ ସଂକ୍ଷିପ୍ତତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ "ନିୟମ" ଭାବରେ ସୂଚିତ ।

ନିୟମାବଳୀଗୁଡିକ 25 ତମ ରମଜାନ, 1337 H. 18 ତମ ଅମର୍ଦାଦ, 1328 F. ଅନୁଯାୟୀ ନିଜାମଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନରେ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ସେଗୁଡିକ ସମୟ ସମୟରେ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 1 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ନିୟମାବଳୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି କେଉଁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅଧୀନରେ ବେତନ, ଛୁଟି, ପେନସନ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭତ୍ତା ବେସାମରିକ ବିଭାଗରେ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡିକ ଗଣନା କରିବାର ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା । ନିୟମାବଳୀ 6 ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି:

"6. ବେତନ ଏବଂ ଭତ୍ତା ପାଇଁ ଜଣେ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦାବି ସେହି ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତା ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ; ଛୁଟି ପାଇଁ ଆବେଦନ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁର ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅଧିକାରୀ ଅବସର ନେବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପେନସନକୁ ଯିବା ।"

(ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା)

ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ସରକାରୀ ସେବା ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଥିଲା, ଯଥା, ଉଚ୍ଚତର ସେବା ଏବଂ ନିମ୍ନତର ସେବା । ନିୟମାବଳୀ 37 ର ଖଣ୍ଡ (a) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସମସ୍ତ ନିଯୁକ୍ତିରେ ସେବା ଯାହାର ଦରମା ପ୍ରତିମାସ 40 ଟଙ୍କା ନିମ୍ନମାନର ସେବା ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସେବା ଉଚ୍ଚତର ସେବା ଥିଲା । ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ , ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚତର ସେବାର ସଦସ୍ୟ ଥିଲେ । ନିୟମାବଳୀ 313 ଉଚ୍ଚତର ସେବା ପାଇଁ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟିର ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ (a) ଦଶ ବର୍ଷରୁ କମ୍ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବା ସହିତ ଜଡିତ । ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ(b) ଦଶ ବର୍ଷ କିମ୍ବା ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବା ସହିତ ଜଡିତ । ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ଦଶ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପେନସନର ପରିମାଣ, ଯଦି ସେ ଅବସର ନେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିୟମାବଳୀ ବଳବତ୍ତର ରହିଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ।ନିୟମାବଳୀ 313 ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

"ଉନ୍ନତ ସେବା ପାଇଁ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟିର ପରିମାଣ ନିମ୍ନମତେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ :

" (b) 10 ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବାପ୍ରାପ୍ତ ସେବା ପରେ, ପେନସନର ପରିମାଣ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଗଣନା କରାଯିବ; ହାରାହାରି ଦରମା ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବାପ୍ରାପ୍ତ ସେବା ଅବଧି ଦ୍ଵାରା ଗୁଣିତ ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଉତ୍ପାଦକୁ 60 ଦ୍ଵାରା ଭାଗ କରାଯିବା ଉଚିତ; ଫଳାଫଳ ପେନସନର ପରିମାଣ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବ ।ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ଓ. ଏସ୍. ମାସକୁ 1,000 ଟଙ୍କା ହେବ । ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମ ଲାଗୁ କରିବାରେ 25 ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟତା ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ସେବା, ଏହାର ଅବଧି ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, 30 ବର୍ଷର ସେବା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦର "ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା" ନାମରେ ଜଣାଶୁଣା ନିଜସ୍ୱ ମୁଦ୍ରା ଥିଲା ଯାହାକୁ ସଂକ୍ଷେପରେ "O.S." କୁହାଯାଏ ଏବଂ ନିୟମ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଥିବା "O.S. ଟଙ୍କା ମାସକୁ 1,000 " ବାକ୍ୟାଂଶର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଓସମାନିଆ ସିକ୍କା ପ୍ରତି ମାସ 1,000 ଟଙ୍କା ।   ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରା "ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରା" ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା ଏବଂ ସଂକ୍ଷେପରେ "ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରା" ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ । 6 ଟି ଆଇ. ଜି. ଟଙ୍କାର ମାନକ ବିନିମୟ ହାର ଥିଲା 7 ଓ. ଏସ୍. ଟଙ୍କା ।

ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ର ଖଣ୍ଡ (22) ଅନୁଯାୟୀ (III/1308 F.), ଯାହା ସେତେବେଳେ ଥିଲା, "ଟଙ୍କା" ର ଅର୍ଥ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଏକ ଟଙ୍କା ।

ଭାରତ ସ୍ଵାଧୀନ ହେବା ପରେ, ନଭେମ୍ବର 1947 ରେ ନିଜାମଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଭାରତୀୟ ସାର୍ବଭୌମତ୍ୱ ସହିତ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରତି ଚୁକ୍ତିନାମା ସ୍ୱାକ୍ଷରିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ପ୍ରତିରକ୍ଷା, ବୈଦେଶିକ ବ୍ୟାପାର ଏବଂ ଯୋଗାଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦକୁ ଭାରତୀୟ ଡୋମିନିୟନରେ ଭର୍ଚୁଆଲ୍ ପ୍ରବେଶ ନିଶ୍ଚିତ କରିଥିଲା । ନଭେମ୍ବର 23,1949 ରେ ଏକ ଫରମାନ ଦ୍ଵାରା, ନିଜାମ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ସଭା ଦ୍ଵାରା ଶୀଘ୍ର ଗ୍ରହଣ ହେବାକୁ ଥିବା ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ ଭାରତର ଅନ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳ ପରି ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଏହିପରି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ଏବଂ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଏହାର ଆରମ୍ଭ ତାରିଖ ଠାରୁ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ସାମ୍ବିଧାନିକ

ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ରଦ୍ଦ ଏବଂ ରଦ୍ଦ କରିବ ଯାହା ସେତେବେଳେ ତତ୍କାଳୀନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ନିଜାମ ଆହୁରି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ରାଜ୍ୟର ଲୋକଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ସାପେକ୍ଷ ହେବ, ଯାହାର ଇଚ୍ଛା ସେହି ରାଜ୍ୟର ସମ୍ବିଧାନ ସଭା ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ, ଯାହା ଶେଷରେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଏବଂ ଭାରତ ସଂଘ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରକୃତି ତଥା ସେହି ରାଜ୍ୟର ସମ୍ବିଧାନ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର କରିବ । (ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ଶ୍ୱେତପତ୍ର 1950, ପୃଷ୍ଠା 113 ଏବଂ 369-70 ଦେଖନ୍ତୁ) । ଏହାର କିଛି ସମୟ ପରେ ଗଠିତ ହାଇଦ୍ରାବାଦର ସମ୍ବିଧାନ ସଭା ନିଜାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଅନୁମୋଦନ କରିଥିଲା । 1950 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 26 ତାରିଖରେ ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଂଶ ରାଜ୍ୟ ଭାବେ ଭାରତର ଅଂଶବିଶେଷ ହୋଇଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ ସାମ୍ବିଧାନିକ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରାର ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1953ରୁ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ମୁଦ୍ରା ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ (ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ବିବିଧ ବ୍ୟବସ୍ଥା) ଅଧିନିୟମ 1953 (ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା I/1953) (ଏହା ପରେ "ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ" ଭାବରେ ସୂଚିତ) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ 1953 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା ।**ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ** ଅଧିନିୟମ 2 ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରିଛି :

"2. *ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାର ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଉପରେ ଫଳପ୍ରଦ ବ୍ୟବସ୍ଥା :*

କୌଣସି ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆଇନ, ନିୟାମକ, ଅଧିସୂଚନା, ଆଦେଶ, ଉପ-ଆଇନ, ଚୁକ୍ତିନାମା ଏବଂ ଚୁକ୍ତିନାମା (ମୌଖିକ କିମ୍ବା ଲିଖିତ) ବଣ୍ଡ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଉପକରଣରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା କିମ୍ବା ନିହିତ ଥିବା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ରହି, ଯାହା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିଲା, ଏପରି ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ଯେ ଯଦି ସେଥିରେ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା କୌଣସି ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ସମାନ ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ଥିଲା, ଯାହା ମାନକ ବିନିମୟ ହାର ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରକାଶିତ କିମ୍ବା ନିହିତ ସମସ୍ତ ଅଧିକାର ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ :

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉକି, ଏହି ଧାରାରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ସମତୁଲ୍ୟ ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ତାଙ୍କ ବକେୟା ପଇଠ କରିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ, ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏବଂ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ 1953 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସର ଏକତିରିଶ ତମ ଦିନ ପରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟରେ ଏହା ବୈଧ ମୁଦ୍ରା ଭାବେ ଜାରି ରହିଛି ।

ଉଦାହରଣ - ଏହି ଧାରାରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଯେକୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ O. S. ଟଙ୍କା 7 ର ଉଲ୍ଲେଖକୁ ମାନକ ବିନିମୟ ହାର ଅନୁଯାୟୀ I. G. ମୁଦ୍ରାରେ (sic) ଟଙ୍କା 6 ର ଉଲ୍ଲେଖ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ।

ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଧାରା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ର ଉକ୍ତ ଧାରା (22) କୁ ଏକ ନୂତନ ଧାରା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା :

"(22) ''ଟଙ୍କା' ଅର୍ଥ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଏକ ଟଙ୍କା ଏବଂ ଏକ ଟଙ୍କାର ଆଂଶିକ ମୂଲ୍ୟ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ ।

ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ରେ ଥିବା ସଂଜ୍ଞା କୌଣସି "ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆଇନ" ରେ ଘଟୁଥିବା ସମୟରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଯାହା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ନିଜାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମାବଳୀକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ଏବଂ ଏହିପରି ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମାବଳୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ।

ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ 857.15 ଟଙ୍କା ହେବ ଯାହା I.G. ମୁଦ୍ରାରେ O.S. 1,000 ଟଙ୍କାର ସମତୁଲ୍ୟ । ଯଦି ମାମଲାଟି ସେଠାରେ ସ୍ଥଗିତ ରହିଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରି ପାଖରେ କୌଣସି ମାମଲା ନଥାନ୍ତା କାରଣ ପୂର୍ବରୁ ପୁନଃପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମାବଳୀ 6 ଅନୁଯାୟୀ, ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପେନସନ ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀ ଅବସର ନେବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେବାକୁ ଥିଲା ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଯେଉଁ ପେନସନ ମିଳୁଥିଲା ତାହା ଏହି ଆଧାରରେ ହୋଇଥାଆନ୍ତା ଯେ ନିୟମାବଳୀ 313 ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ଓ. ଏସ୍. ମାସକୁ 1,000, ଅର୍ଥାତ୍, ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରତି ମାସ 857.15 ଟଙ୍କା । ତେବେ ଏହି

ନିୟମାବଳୀ ଅଧିକ ଦିନ ତିଷ୍ଠି ନଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ଅବସର ନେଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ଏହା ବଳବତ୍ତର ନଥିଲା, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକୁ 1954 ରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ବଦଳାଯାଇଥିଲା ଯାହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ରାଜପ୍ରମୁଖଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତାର ପ୍ରୟୋଗରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309ର ପ୍ରାବଧାନ କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କୁ, ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନ (ସପ୍ତମ ସଂଶୋଧନ) ଅଧିନିୟମ, 1956 ଦ୍ୱାରା ଏହାର ସଂଶୋଧନ ପୂର୍ବରୁ, କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ରାଜପ୍ରମୁଖଙ୍କୁ, କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେବା ଏବଂ ପଦବୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ, ଉକ୍ତ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ଏକ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଅଧୀନରେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ନିଯୁକ୍ତି ଏବଂ ନିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଏବଂ ଏହିପରି କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ନିୟମ କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହେବ ।

ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ (ଏହା ପରେ "ନିୟମ" ଭାବରେ ସୂଚିତ) ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ସାଧାରଣ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସେବା, ଦରମା, ଯାତ୍ରା ଭତ୍ତା, ବରଖାସ୍ତ, ଅପସାରଣ, ନିଲମ୍ବନ ଏବଂ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅବସର, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ପେନ୍ସନ୍, ଛୁଟି ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଦାନ କରେ । ଏହି ନିୟମ 1954 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 1 ତାରିଖରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 4 ନିୟମାବଳୀର ନିୟମାବଳୀ 6 ସହିତ ସମତୁଲ୍ୟ ଅଛି । ନିୟମ 4 ନିମ୍ନମତେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ:

"4. ଜଣେ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଦାବି କରନ୍ତି ଯେ ବେତନ ଏବଂ ଭତ୍ତା ସେହି ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦରମା ଏବଂ ଭତ୍ତା ଅର୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ; ଛୁଟି ପାଇଁ ଆବେଦନ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁର ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଛାଡିବାକୁ; ଏବଂ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଅବସର ନେବା ସମୟରେ କିମ୍ବା ସରକାରୀ ସେବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ହେବା ସମୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପେନସନ ପାଇଁ ।

(ଗୁରୁତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା)

ଏହି ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନ ସେବା ଏବଂ ଉଚ୍ଚତର ସେବା ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲା । ନିୟମ 7 ର ଧାରା (26) ଅନୁଯାୟୀ, 'ନିମ୍ନ କିମ୍ବା IV ଶ୍ରେଣୀ ସେବା' ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ସମସ୍ତ ନିଯୁକ୍ତିରେ ସେବାର ଦରମା ଯାହା ପ୍ରତିମାସ 40 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ନୁହେଁ । " ନିୟମ 7 ର ଧାରା (48) ଅନୁଯାୟୀ, 'ଉଚ୍ଚତର ସେବା' ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରର ସେବା ଯାହା ନିୟମ 7 (26) ଅନୁଯାୟୀ ନିକୃଷ୍ଟ ନୁହେଁ" । ନିୟମର ନିୟମ 299 ଉଚ୍ଚତର ସେବା ପାଇଁ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ (a) ଏକ ମାମଲା ସହିତ ଜଡିତ ଯେଉଁଠାରେ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବା ଦଶ ବର୍ଷରୁ କମ୍ । ଖଣ୍ଡ (b) ଏକ ମାମଲା ସହିତ ଜଡିତ ଯେଉଁଠାରେ ଯୋଗ୍ୟକାରୀ ସେବା ଦଶ ବର୍ଷ କିମ୍ବା ଅଧିକ । ନିୟମ 299 ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

"299.ଉଚ୍ଚତର ସେବା ପାଇଁ ପେନସନ ଏବଂ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ନିମ୍ନମତେ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ:

(b) 10 ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ସେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟତା ହାସଲ କରିବା ପରେ, ପେନସନର ପରିମାଣ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଗଣନା କରାଯିବ; ହାରାହାରି ଦରମା ଯୋଗ୍ୟତା ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ସେବା ଅବଧି ଦ୍ୱାରା ଗୁଣିତ ହେବା ଉଚିତ, ଏବଂ ଉତ୍ପାଦକୁ 60 ଦ୍ୱାରା ଭାଗ କରାଯିବା ଉଚିତ; ଫଳାଫଳ ପେନସନର ପରିମାଣ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବ । ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମାସକୁ 1,000 ଟଙ୍କା ହେବ । ଉପରୋକ୍ତ ନିୟମ ଲାଗୁ କରିବାରେ 25 ବର୍ଷ କିମ୍ବା ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ଯୋଗ୍ୟତା ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ସେବା, ଏହାର ଅବଧି ଯାହା ହେଉନା କାହିଁକି, 30 ବର୍ଷର ସେବା ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ ନିୟମ 299 ର ସମତୁଲ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (b) ନିୟମାବଳୀ 313 ର ସମତୁଲ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (b) ସହିତ ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସହିତ ଅଛି ଯେ ନିୟମାବଳୀ 313 ର ସମତୁଲ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ "ଓ. ଏସ୍. ନିୟମ 299 ର ସମତୁଲ୍ୟ ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ, ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମାସକୁ 1,000 ସାଧାରଣତଃ ଗ୍ରହଣୀୟ । "

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ "ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା" ପୂର୍ବରୁ "O.S." ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ବାଦ ଦିଆଯିବା କଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଅଜାଣତରେ ମୁଦ୍ରଣ ତ୍ରୁଟିର ଫଳାଫଳ ଥିଲା ନା ଉଚ୍ଚତର ସେବାରେ ଥିବା ସରକାରୀ

କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ 313 ର ଧାରା (b) ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ବିଷୟରୁ ଜାଣିଶୁଣି ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ, ଏହା ଟିପ୍ପଣୀ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ପୂର୍ବତନ ଭାରତୀୟ ରାଜ୍ୟ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଭାରତର ଏକ ଅଂଶ ହେବା ପରେ ଏବଂ ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଣୟନ ହେବା ପରେ ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ଏହି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ (ଯାହା 'ଟଙ୍କା' ଶବ୍ଦକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥିଲା) ର ଧାରା 2 ର ଖଣ୍ଡ (22) ସେହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ଧାରା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ପରେ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାଙ୍କ କୌଣସି ଦେୟ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା ନିୟମର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ନିୟମ 299ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଥିବା "ଟଙ୍କା" ଶବ୍ଦଟି କେବଳ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ଟଙ୍କାକୁ ବୁଝାଏ, ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ଟଙ୍କାକୁ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ଏହି ନିୟମ କେବଳ ନିୟମାବଳୀର ପୁନଃପ୍ରକାଶନ ନୁହେଁ । ନିୟମାବଳୀର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିୟମାବଳୀର ବ୍ୟବସ୍ଥାଠାରୁ ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭିନ୍ନ । ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ନିୟମରେ କୌଣସି ପରିମାଣର ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ କିମ୍ବା ନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିମାଣ ନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଓ. ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ ଥିବା ପରିମାଣର ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ସଠିକ୍ ସମତୁଲ୍ୟ ନୁହେଁ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ନିୟମ 99 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସଡ଼କ ଦ୍ୱାରା ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ମାଇଲେଜ୍ ଭତ୍ତା ହାର ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ନିୟମ 455 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ହାର ସହିତ ସମାନ ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ନିୟମାବଳୀ 308 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପେନସନ ସାଧାରଣତଃ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁଦ୍ରାରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥିଲା ଯଦିଓ ଏହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ ବାହାରେ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ, ଏବଂ ବିଶେଷ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇପାରିବ, ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଅନୁଯାୟୀ ଯେ ସର୍ବାଧିକ ଓ. ଏସ୍. ନିୟମାବଳୀ 313ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପ୍ରତିମାସ 1000 ଟଙ୍କା କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅତିକ୍ରମ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ନିୟମାବଳୀ 308ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଭାରତକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ପେନସନକୁ ଉକ୍ତ ନିୟମାବଳୀରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନୀତି ଅନୁଯାୟୀ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁଦ୍ରାରୁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରାଯାଇପାରିବ । ନିୟମରେ, ଆମେ ନିୟମାବଳୀ 308 ସହିତ ମେଳ ଖାଉଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଉନାହୁଁ । ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଥାଏ (ଯଦି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ ଯେ କିଛି ହୋଇପାରେ), ତେବେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ପ୍ରକରଣ ପୁସ୍ତିକାର ଅଷ୍ଟମ ସଂସ୍କରଣର ଭୂମିକା ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଏହାକୁ ସହଜରେ ସମାଧାନ କରାଯାଏ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ନିୟମଗୁଡ଼ିକୁ ଏକ ପୁସ୍ତକ ଆକାରରେ

ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା । ଉକ୍ତ ମୁଖବନ୍ଧର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 3 ରେ, ସରକାରଙ୍କ ସଚିବ, ଅର୍ଥ ବିଭାଗ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି :"ନିୟମରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ଏବଂ ଆନ୍ନାର ପରିମାଣ ସବୁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ରହିଛି । ତେଣୁ ନିୟମ 299 ର ଧାରା (b) ରେ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା 1,000 ଟଙ୍କା ଭାରତ ସରକାରୀ ମୁଦ୍ରାରେ 1,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା ଏବଂ ଓସମାନିଆ ସିକ୍କାରେ ନୁହେଁ ବୋଲି କୌଣସି ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଏହି ବିବାଦ ଉଠାଇବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 (ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା XXXVII/1956) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ନଭେମ୍ବର 1,1956 ଠାରୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ ଏକ ପୃଥକ ସଂସ୍ଥା ହେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ଆଂଶିକ ଭାବେ ଆନ୍ଧ୍ର ରାଜ୍ୟରେ, ଆଂଶିକ ଭାବେ ମହୀଶୂର ରାଜ୍ୟରେ (ବର୍ତ୍ତମାନ କର୍ଣ୍ଣାଟକ) ଏବଂ ଆଂଶିକ ଭାବେ ବମ୍ବେ ରାଜ୍ୟରେ (ବର୍ତ୍ତମାନ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର) ଯୋଡ଼ା ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ଅଂଶବିଶେଷ ହେବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ 3 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଆନ୍ଧ୍ର ରାଜ୍ୟର ନାମ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଆଡାପ୍ଟେସନ୍ ଆଦେଶ, 1957 ଦ୍ୱାରା ଏହି ପୁନର୍ଗଠନ ପରେ, ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 ରେ ଥିବା 'ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ' ଶବ୍ଦକୁ "ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଞ୍ଚଳ" ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଅଧିନିୟମର IX/1961 ଦ୍ୱାରା, "ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଞ୍ଚଳ" ଶବ୍ଦକୁ "ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟର ତେଲେଙ୍ଗାନା ଅଞ୍ଚଳ" ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା । ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସାଧାରଣ ଧାରା ଅଧିନିୟମରେ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ସଂଶୋଧନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ (ତେଲେଙ୍ଗାନା କ୍ଷେତ୍ର) ସାଧାରଣ ଖଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ, 1308 କୁହାଯାଏ । ଏହି ନିୟମ ଲାଗୁ ହେବାର ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ପରେ, 1969 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ତାରିଖର ମେମୋରେଣ୍ଡମ୍ ସଂଖ୍ୟା 27439/500/Pen.I/69 ନାମରେ ଏକ ସ୍ମାରକପତ୍ର ଜରିଆରେ, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଅର୍ଥ ବିଭାଗର ସହକାରୀ ସଚିବ ନିୟମ 299ର ଉକ୍ତ ଧାରା (b) କୁ ଏକ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବୃତ୍ତି ଜାରି କରିଥିଲେ, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଏହିଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା 1,000 ଟଙ୍କାର ପରିମାଣକୁ ଓ.ଏସ୍. 1,000 ଟଙ୍କାରେଅର୍ଥରାଶି ସଂଶୋଧନ କରିବା । ଏହା ପରେ ତିନି ଜଣ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 3318/1969 ଦୌଲତ ରାୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେମାନେ ବନାମ ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ । ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଜଣେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତି ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି କହିଥିଲେ ଯେ 1, 000 ଟଙ୍କା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନାହିଁ ଏବଂ ଉକ୍ତ ତ୍ରୁଟିପତ୍ର ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ (b) ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ରାଜପ୍ରମୁଖଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଚଳିତ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଧାରା 309 କେବଳ ଏକ ତ୍ରୁଟିପତ୍ର ଜାରି କରି ସଂଶୋଧନ କିମ୍ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଉକ୍ତ ସହାୟକ ସଚିବ ଏପରି କୌଣସି ନିୟମ ସଂଶୋଧନ କରିବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ ଯଦି ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶର ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଅନୁମୋଦନ ମିଳି ନଥାଏ । ଏହାପରେ ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅଧିକାର ପତ୍ର ଅପିଲ, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଦୌଲତ ରାୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 568/1970 ରେ ଉକ୍ତ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ଦ୍ୱାରା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 24,1970 ରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲା ଏବଂ ଉକ୍ତ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ନିୟମ 299 ର ଖଣ୍ଡ(b) ରେ 1,000 ଟଙ୍କାର ରାଶି ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି କି ଓ.ଏସ୍. ମୁଦ୍ରାରେ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଶେଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନଃ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଏହି କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତରଦାତା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) କୁ ସଂଶୋଧନ କରି, ଫେବୃଆରୀ 3,1971 ରେ ଉକ୍ତ ସରକାରୀ ଅଧିସୂଚନାର ବୈଧତା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଛୁ । ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନାର ପାଠ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଆମେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା ଯେ ଏହା ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ ଦୌଲତ ରାୟଙ୍କ ମାମଲାରେ ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାର ପୀଠଙ୍କ ରାୟ ପରେ ନିୟମ 299 କୁ ଉପନିୟମ (1) ଭାବରେ ପୁନଃନାମକରଣ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ନୂତନ ଉପନିୟମ (2) ଯୋଡାଯାଇଥିଲା, ଉପନିୟମ (2) ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ ।ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 313 ସହିତ ପଠନ କରାଯାଇଥିବା ଅନୁଚ୍ଛେଦ 309 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରବିଧାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ କ୍ଷମତା ଏବଂ ଏଠାରେ ସକ୍ଷମ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରି, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶର ରାଜ୍ୟପାଳ ଏତଦ୍ୱାରା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମରେ ନିମ୍ନଲିଖିତ ସଂଶୋଧନ କରନ୍ତି :-

ଏତଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ 1954 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 1 ତାରିଖରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

ସଂଶୋଧନ

ଉକ୍ତ ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ରେ "ମାସକୁ 1,000 ଟଙ୍କା" ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ "857.15 ଟଙ୍କା ପ୍ରତି ମାସ "କୁ ବଦଳାଯିବ ।

(ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଆଦେଶ ଏବଂ ନାମରେ)

ପି. ଆର. କାଲେ,

ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବ

ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନାର ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ଆଦେଶ ପାଇଁ, ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 115 ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯଥା, ଉପ-ଧାରା (2), (3), (4) ଏବଂ (7) ର ପୁନଃପ୍ରକାଶ ଆଦେଶ ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଉପ-ଧାରାଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

" (2) ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ବିଦ୍ୟମାନ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଯାହାର ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକର ଅଂଶ ଭାଗ II ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହୋଇଛି, ସେହି ଦିନଠାରୁ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ସେହି ବିଦ୍ୟମାନ ରାଜ୍ୟର ମୁଖ୍ୟ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ ଜାରି ରଖିବେ, ଯଦି କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ସାଧାରଣ କିମ୍ବା ବିଶେଷ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ନାହିଁ ।

" (3) ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନର ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମ୍ଭବ, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର, ସାଧାରଣ କିମ୍ବା ବିଶେଷ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବେ ଯାହା ପାଇଁ ଉପଧାରା (2) ରେ ସୂଚିତ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଶେଷରେ ସେବା ପାଇଁ ଆବଣ୍ଟିତ କରାଯିବ ଏବଂ ଯେଉଁ ତାରିଖ ଠାରୁ ଏହିପରି ଆବଣ୍ଟନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ କିମ୍ବା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

" (4) ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପରିଶେଷରେ କୌଣସି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟକୁ ଉପଧାରା (3) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଣ୍ଟିତ କରାଯାଇଛି, ଯଦି ସେ ପୂର୍ବରୁ ସେଥିରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି, ତେବେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ସରକାରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସହମତି ହୋଇଥିବା ତାରିଖ ଠାରୁ ସେହି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯିବ, ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥିବା ଚୁକ୍ତିର ଖିଲାପରେ ।

" (7) ଏହି ଧାରାରେ ଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନ ପରେ ସଂଘ କିମ୍ବା କୌଣସି ରାଜ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ବିଧାନର ଭାଗ XIV ର ଅଧ୍ୟାୟ । ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଉଲ୍ଲେଖଥାଉ ଯେ, ଉପଧାରା (1) କିମ୍ବା ଉପଧାରା (2) ରେ ସୂଚିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ଅନୁଯାୟୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନାହିଁ ।

ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 2 ର ଖଣ୍ଡ (a) ଅନୁଯାୟୀ, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ 'ପ୍ରମୁଖ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟ' ର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ । ଭାରତୀୟ ସମ୍ବିଧାନର ଭାଗ XIV ର ଅଧ୍ୟାୟ । କେନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅଧୀନରେ ସେବା ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 308 ରୁ 313 କୁ ନେଇ ଗଠିତ ।

ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଯାହା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ, ଯଥା, ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (2) ରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ ଭାବରେ ସୂଚିତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନଭେମ୍ବର 1,1956, କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କ ଅସୁବିଧା ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପେନସନ ହେଉଛି ଏକ ସେବା ସର୍ତ୍ତ ଯାହା *ମଧ୍ୟପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ବନାମ ଶାର୍ଦ୍ଦୁଳ ସିଂ*[1])

[1] [1970] 3 S.C.R. 302 atp 306

ମାମଲାରେ ଏହି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି ଏବଂ ତେଣୁ, ଯଦି କୌଣସି ରାଜ୍ୟର ରାଜ୍ୟପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପେନସନର ପରିମାଣକୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନରେ ଚାକିରିରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅସନ୍ତୋଷକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ କୌଣସି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ, ତେବେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ବିନା ଏହିପରି ନିୟମ ବୈଧ ହେବ ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଦେୟ ପେନସନର ପରିମାଣକୁ ହ୍ରାସ କରିଥିଲା ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ବତନ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ସେବାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଯାହାର ସେବା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ରାଜ୍ୟର ପ୍ରମୁଖ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ରାଜ୍ୟ ଅଧୀନରେ ଜାରି ରହିଥିଲା, ଯଥା, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ । ତେବେ, ଉତ୍ତରଦାତା ର ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ପ୍ରକୃତରେ, ଏପରି ଅନୁମୋଦନ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973 ତାରିଖର ଉକ୍ତ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଛି । ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲେ । ଆନ୍ଧ୍ରପ୍ରଦେଶ ସରକାରଙ୍କ ଅର୍ଥ ବିଭାଗର ଯୁଗ୍ମ ସଚିବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ତାରିଖରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ଏକ ଚିଠିର ଉତ୍ତରରେ ଏହି ଚିଠି ଏପ୍ରିଲ୍ 28,1973ରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ଚିଠିରେ, ବିମୁଦ୍ରୀକରଣ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମାବଳୀକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ପେନସନର ସର୍ବାଧିକ ସୀମା O.S. ଟଙ୍କା 1, 000 କୁ I.G. ମୁଦ୍ରାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାରେ ଏକ ତ୍ରୁଟି ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ, ଏହି ସଂଖ୍ୟାକୁ O.S. ଟଙ୍କା 1, 000 ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନଭେମ୍ବର 1,1956 ପୂର୍ବରୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ ପେନସନକୁ 857.15 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା I.G. ମୁଦ୍ରାରେ O.S. ଟଙ୍କା 1, 000 ର ସମକକ୍ଷ ଥିଲା । ସଂଯୋଗବଶତଃ, ଏହି ବିବୃତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ରେକର୍ଡରେ କିଛି ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ତ୍ରୁଟିର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଏବଂ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରିଥିବା ରାୟ ଉକ୍ତ ଚିଠିରେ ପାଠ କରାଯାଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସରକାର ମତ ରଖିଥିଲେ ଯେହେତୁ ନଭେମ୍ବର 1,1956 ପୂର୍ବରୁ କାହାକୁ 857.15 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଆଇ.ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ଦରମା ଦିଆଯାଉନଥିଲା, ତେଣୁ 'ଆଇ.ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ୍ 1, 000 ଟଙ୍କା ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା କେବଳ 1, 000୦ ମସିହାରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦୌଲତ ରାୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ତେଣୁ, ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହା କୌଣସି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ତାଙ୍କ କ୍ଷତି ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନୁହେଁ ବରଂ

ନଭେମ୍ବର 1,1956 ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଏକ ପ୍ରକୃତ ପରିସ୍ଥିତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ନିଆଯାଇଥିବା ଏକ ପଦକ୍ଷେପ । ଏହାପରେ ଉକ୍ତ ଚିଠିରେ ଆହୁରି କୁହାଯାଇଛି :

" ତେଣୁ ଏସ୍. ଆର୍. ଅଧିନିୟମ, 1956ରେ ଧାରା 115ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯଦି ଭାରତ ସରକାର ଏହାକୁ ଅନ୍ୟଥା ବିଚାର କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ଦୟାକରି ପୂର୍ବରୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଅନୁମୋଦନ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ ।

ଉକ୍ତ ଚିଠି ସହିତ ପଠାଯାଇଥିବା କାଗଜପତ୍ର ସହିତ 1971 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 3 ତାରିଖର ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନାର ଏକ ନକଲ ଥିଲା । ଉକ୍ତ ଚିଠିର 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ତାରିଖର ଉତ୍ତରରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ଯୁଗ୍ମ ସଚିବ, କ୍ୟାବିନେଟ ସଚିବାଳୟ, କର୍ମଚାରୀ ବିଭାଗ ଏବଂ ଏ. ଆର. ନିମ୍ନମତେ କହିଥିଲେ :

" ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟ ଉପରେ ଶ୍ରୀ ପି.ଆର. କାଳେଙ୍କ ଚିଠି ସଂଖ୍ୟା 14154-A/462/Pen.I/72, ତାରିଖ 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ସହିତ ହୋଇଥିବା ଚିଠିପତ୍ରକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ଏବଂ କହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଭାରତ ସରକାର ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଏହି ମତ ସହିତ ସହମତ ଯେହେତୁ କୌଣସି ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ 1.11.1956 ପୂର୍ବରୁ ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରାରେ 857.15 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ପେନସନ ଦିଆଯାଇନଥିଲା, ତେଣୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମରେ ପ୍ରସ୍ତାବିତ ସଂଶୋଧନ 1.11.1956 ପରେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନୁହେଁ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମ, 1956 ର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ।

ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଦୁଇଜଣିଆ ବିଚାରପତିଙ୍କ ବିଚାରପୀଠ ମତ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଯେ "ଯେତେବେଳେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଜଣେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଗ୍ରହଣୀୟ ପେନସନ୍ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏକ ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ମତ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେହି ମତ ଧାରା 115 (7) ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ଏକ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ।" ଆମେ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ । 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ତାରିଖର ଉକ୍ତ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ସେ ଏପରି କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା

କରନ୍ତି, ତେବେ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ ଅନୁମୋଦନ କରନ୍ତୁ । 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉତ୍ତରରେ ଭାରତ ସରକାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଥିଲେ ଯେ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ଏହାର ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ଏବଂ ତେଣୁ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନକୁ କୌଣସି ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ । ଧାରା 115 ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଅନୁମୋଦନ ନଦେବା ସହିତ ତୁଳନା କରିବା ଆମ ପାଇଁ ଏକ ବିରୋଧାଭାଷ ବୋଲି ମନେହୁଏ ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିବା ଯେ 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ୍ 28 ରେ ଲିଖିତ ଏକ ଚିଠି ଏକ ସଂଶୋଧନକୁ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯାହା ଦୁଇ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ 1971 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 3 ରେ କରାଯାଇଥିଲା । 1973 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 13 ତାରିଖରେ ଉକ୍ତ ଚିଠିରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବୃତ୍ତି ଯେ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଉନାହିଁ ତାହା ଭୁଲ ଥିଲା କାରଣ ଉକ୍ତ ସଂଶୋଧନ ଦ୍ୱାରା I.G. ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ ସର୍ବାଧିକ 1000 ଟଙ୍କା ପେନସନକୁ ସେହି ମୁଦ୍ରାରେ O.S. ମାସିକ 1000 ଟଙ୍କା ସହିତ ହ୍ରାସ କରାଯାଉଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ମାସିକ 857.15 ଟଙ୍କା ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ତାରିଖରୁ, ଅର୍ଥାତ୍ 1954 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 1 ରୁ ପିଛିଲା ପ୍ରଭାବରେ । ଏପରି ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଧାରା 115ର ଉପଧାରା (7) ର ପ୍ରାବଧାନ ଦ୍ୱାରା କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଅନୁମୋଦନ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏପରି ଅନୁମୋଦନ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ରାଜ୍ୟ ପୁନର୍ଗଠନ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 115 ର ଉପ-ଧାରା (1) ଏବଂ (2) ରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ସଂଶୋଧନ ଅବୈଧ ଏବଂ ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଥିଲା । ଉକ୍ତ ଉପ-ଦଫାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ, ଉକ୍ତ ଅଧିସୂଚନା ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ପିଛିଲା କାଳରୁ ବୈଧ, ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକରେ ଉଠୁନାହିଁ କି ଏବଂ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ବିଷୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ଆବେଦନରେ ଉପୁଜିଥିବା ଅନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ, କେବଳ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ଏହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ଛାଡ଼ କରିଥିଲେ ଯେ ନିୟମ 299 (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ 1, 000 ଟଙ୍କା ଅଟେ ଏବଂ ତେଣୁ, ସେହି ଆଧାରରେ ପେନସନ ଦାବି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ଯୁକ୍ତିର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ କେବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ନିଆଯାଇନଥିଲା ।

ଅଧିକନ୍ତୁ, ଏହି ତଥ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଯେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ପେନସନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାରକୁ କୌଣସି ଛାଡ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହି ବିବାଦ ପାଇଁ କୌଣସି ବାସ୍ତବ ଆଧାର ନାହିଁ । ଅପିଲକାରୀ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନ୍ 1972 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 5 ତାରିଖରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ । 1973 ମସିହା ଜୁନ୍ 22 ତାରିଖର ଉକ୍ତ ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ, ତାଙ୍କ ପେନସନ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଆଧାରରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିୟମ 299 (1) (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ୍ ଆଇ. ଜି. ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶ 1973 ମସିହା ଜୁଲାଇ 2 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ପେନସନ ଏହି ଆଧାରରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ୍ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ଗ୍ରହଣୀୟ ଥିଲା । ଏହା ପରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ବର୍ଷ ସେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉକ୍ତ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନର ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 1974 ମସିହା ଜୁଲାଇ 16 ରେ ତାଙ୍କ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀ ଏସ୍. ଗୋପାଳନ 1973 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 14 ରେ ଅବସର ନେଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ପେନସନ 1973 ମସିହା ମେ 8 ର ସରକାରୀ ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ଥିଲା । ସେହି ବର୍ଷ ସେ ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅହମ୍ମଦ ହୁସେନ୍ ଖାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସହିତ 1974 ମସିହା ଜୁଲାଇ 16 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉକ୍ତ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ଉପରୋକ୍ତ କାରଣଗୁଡିକ ପାଇଁ, ଆମେ ବିଚାର କରୁ ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀ ପେନସନ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରହଣୀୟ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ହେଉଛି ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ଏବଂ ସେହି ମୁଦ୍ରାରେ ପ୍ରତି ମାସରେ 857.15 ଟଙ୍କା ନୁହେଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଏହି ଉଭୟ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଖଣ୍ଡପୀଠର ରାୟକୁ ଓଲଟା କରିଦେଇଛୁ ଏବଂ ଏହା ବିରୋଧରେ ଅପିଲ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଛୁ । ଆମେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଆଜିଠାରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଦେୟ

ପେନସନ ସ୍ଥିର କରନ୍ତୁ, ଯେଉଁ ଦିନଠାରୁ ସେ ପେନସନ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେ ସରକାରୀ ସେବାରୁ ଅବସର ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ତାରିଖ ଠାରୁ, ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ ମୁଦ୍ରାରେ ମାସିକ 1,000 ଟଙ୍କା ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ସରକାରୀ ସେବା ନିୟମର ନିୟମ 299 ର ଉପନିୟମ (1) ର ଖଣ୍ଡ (b) ଅନୁଯାୟୀ ସର୍ବାଧିକ ପେନସନ ମଞ୍ଜୁର ହେବ । ଆମେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଏହି ଦୁଇଟି ଆବେଦନ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ପେନସନର ପୁନଃନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ଅବଧି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦେୟ ପେନସନର ବଳକା ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ଏହି ଦୁଇଟି ଅପିଲ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଅପିଲ ଏବଂ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅପିଲର ଖର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ।

ଏଚ୍. ଏସ୍. କେ.

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ଅନୁବାଦିକା : କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।